

дото, което отхранихъ и което ми заплащаше въ единъ день сичкитѣ ми нужды, сичкитѣ ми трудове. Какво щастіе! какво тържество! струваше ми са че ще са събори театърътъ отъ ржкоплесканіята.

— Да да приложи Алиага азъ са смаяхъ, бѣхъ въ упоеніе! Какъ бѣ възможно едно бѣдно момиче да устои срѣщо таквози обожаніе срѣщо толкози похвалы. . . .

— И въ сжщія онзи вечеръ, извика майката гордо, сичкитѣ графове, герцогы, грандове и директорътъ на театра са събрахъ въ ложата ми за да ма сърадватъ! сичкитѣ бѣхъ у краката ми и отъ тѣзи минута са опредѣли на Жиралда голѣма заплата три хиляды дукаты. Азъ не я оставяхъ нито минута. Въобразете си, господине, имахмы славно жилище съ мобилы! съ слугы! единъ малъкъ Негръ за да ны придружава до театра, трапеза превъсходна, на която азъ предсѣдателствовахъ.

— Тогасъ, пое Жиралда, господинъ Естеванъ Андреньо, началникътъ на музиката, който бѣ причината на нашето щастіе, поиска награда; но признателността ми къмъ него имаше си границытѣ, и азъ отблъснхъ съ презрѣніе предложеніето му.

— Голѣма погрѣшка! извика съ важенъ тонъ бабичката; оногози человекъ, който бѣше толко съ предаденъ ней, и ще ѝ бждѣше еще повече полезенъ, тя го направи смъртенъ врагъ на себеси! туй е голѣма погрѣшка въ театра! Но младытѣ не слушатъ освѣнь главата си и прищѣвкытѣ си . . . не слушатъ майкытѣ си, които иматъ и опытъ и благоразуміе.»

И госпожа Урака дълбоко въздхнхъ, като приложи съ снисходителенъ тонъ :

« Съ сичко туй, господине, не трѣба да я осжждамы; тя бѣше толкози млада тогасъ едва навършаше четырнайсетьтѣ си години! »

Пакильо, очуденъ, не разумѣваше какво му кавахъ: навикнхъ на чистытѣ и непорочны чувства на Кармена и на Анша, нравытѣ и обычаитѣ, които сега са представяхъ предъ очитѣ му са видѣхъ тол-